

Приказка за градината(5) – за съботата

Труден

Аз много се надявам, че докато изсмея тази приказка (ако въобще я изсмея цялата), ще престана да се изсмявам грешно.

Не че грешното изсмяване е грешно (защото никой не се изсмява грешно), ама води до грешно безсмислене.

Ето например, изсмяването „Приказката ще продължи“ е в утрешно граматическо време, а утре го няма в приказката от няколко днес.

Даже не от няколко днес, щото днес го няма вече, ами въобще(никак, съвсем, изцяло, заникога) го няма.

Затова приказката няма да продължи!

...Искам да изсмея, че приказката няма да „ще продължи“.

Ето!, че с купчинско безсмислене трудно може да се изсмее нещо, ако не се ползва утрешно(следващо) време, което никога не идва, ако е в изсмяна приказка.

Абе, няма „трудно може“ в едно изсмяване!

Разбираме се така:

Няма да изсмявам „Приказката ще продължи“.

Замествам го с „Приказката продължава“.

Така-а-а-а...

(когато видите дълго „така-а-а-а...“ с многоточие, може да отидете да си налеете пиене, или да хапнете, или да отидете до тоалетната, докато си казвате „-а-а-а“. Многоточието е да си поемете дъх...)

Бог си изградил Българската къща в своя дом, и решил да си почине, за да даде време и на изсмивача на приказката да си почине, както и на онези, които смеят приказката.

Бог винаги се грижи за всички, а най-много за изсмивачите на приказката, и за тези дето смеят приказката.

Ние трябва да уважаваме(обичаме) гриженето на Бог.

Това че се налага да изсмея, че сега съм в почивка, не значи че не уважавам Бог, понеже изсмявам нещо, докато съм в почивка. Надявам се, вие също го уважавате, макар че четете това, вместо да почивате.

Хайде да почваме да почиваме!

Лека почивка мили дечица!

Приказката продължава.